

mu podle § 145 nesp. říz. dědici za souhlasu pozůstalostního soudu, čemuž bylo lze odpomoci vhodným opatřením, k němuž byl pozůstalostní soud oprávněn a povinen, an mu přísluší podle zákona již z úřadu dozor nad tím, jak se provádí správa pozůstalosti. Jen v tom smyslu bylo chápati návrh pozůstalé vdovy a v tom smyslu bude o něm také prvému soudu, ovšem po vyšetření věci, rozhodnouti. Návrh na zapečetění pozůstalosti bylo však po té stránce zamítnouti jako neodůvodněný. Pokud jde o další důvod, o nějž opřela zůstalá vdova svůj návrh (provozování obchodu s radiovými součástkami v místnostech pozůstalostního podniku), nelze ani v tom spatřovati předpoklad opatření, jímž jest zapečetění obchodu podle § 43 nesp. říz. I tu lze mluvit jen o nepořádku při výkonu svěřené správy pozůstalostního obchodu, který jest po případě odstraniti soudním opatřením v mezích § 145 nesp. říz. Bude proto i po té stránce náležitosti pozůstalostnímu soudu, by po vyšetření věci (§ 2 čís. 5 nesp. říz.), o ní rozhodl. Leč ani třetí důvod uplatňovaný žadatelkou k odůvodnění jejího návrhu není s to, by, předpokládajíc jeho správnost po skutkové stránce, vyvolal přesvědčení, že jest vzhledem k němu nutným opatření podle § 43 nesp. říz. Podle stavu věci šlo by tu u obou dědiček, zůstavitelových dcer, jen o svémocné osvojení si práva vyhrazeného v § 145 druhý odstavec nesp. říz. dědicům, které jim však dosud nebylo pozůstalostním soudem uděleno. Toto provinění není však ještě důvodem k zapečetění pozůstalosti. Jde však o to, by se tato svémocnost dále neopakovala, a proto náleží pozůstalostnímu soudu, by s urychlením po výsledku účastníků učinil další opatření ohledně správy obchodu. Tímto opatřením nesmí však býti zdržováno ani předložení místopřísežného seznání jmění ani další projednání a odevzdání pozůstalosti.

Čís. 10515.

O zletilých a svéprávných dědicích, kteří se přihlásili bezvýminečně k pozůstalosti a jimž byla přenechána její správa, platí obdobně předpisy o správě společného majetku (§§ 833 a násl. obč. zák.).

Pozůstalostní soud může schváliti prodej pozůstalostního obchodu veřejnou dražbou jen se souhlasem všech dědiců, jimž byla přenechána správa pozůstalosti.

Dražbou podle § 145 nesp. říz. není míněna jen veřejná soudní dražba.

(Rozh. ze dne 12. února 1931, R I 66/31.)

Jde o týž případ jako v předchozím rozhodnutí. **P o z ů s t a l o s t n í s o u d** vyhověl návrhu pozůstalé vdovy, by byl pozůstalostní obchod zcizen veřejnou dražbou. **R e k u r s n í s o u d** k rekursu pozůstalých zletilých dcer napadené usnesení potvrdil.

N e j v y š š í s o u d zamítl návrh pozůstalé vdovy na zcizení pozůstalostního obchodu veřejnou dražbou.

D ů v o d y:

Jde o souhlasná usnesení nižších soudů a jest proto dovolací stížnost posuzovati s hlediska předpokladů § 16 nesp. říz. Dovolací stížnost vytýká napadenému usnesení, jak vysvitne z další úvahy, právem, že odporuje zákonu a spisům. Nižší soudy souhlasně povolily, by byl obchod, patřící do pozůstalosti, zcizen soudní dražbou, rekursní soud jednak z toho důvodu, že stěžovatelky jakož i jejich právní zástupce souhlasily se soudní dražbou a že jest tu proto platně uzavřena dohoda, která vylučuje, by stěžovatelky prosadily prodej z volné ruky, jednak proto, že opatření má oporu i v zákoně, ježto § 145 nesp. říz. má na mysli jen soudní dražbu. K tomu jest říci toto: Jest si především připomenouti, že jde o zletilé a svéprávné dědice, kteří se přihlásili bezvýminečně k pozůstalosti a jimž byla přenechána správa pozůstalosti, takže jejich práva jako takových byla obmezena jen stejnými právy spoludědiců, a že o nich platí obdobně předpisy o správě společného majetku obsažené v § 833 a násl. obč. zák. (rozhodnutí čis. 9892 a 10.209 sb. n. s.). Posuzuje-li se případ s tohoto hlediska, mohl pozůstalostní soud schváliti prodej pozůstalostního obchodu veřejnou dražbou podle § 843 obch. zák. jen, byl-li tu souhlas všech dědiců, jimž byla přenechána správa pozůstalosti. Vysloviv, že jest tu takový souhlas, ocitl se rekursní soud přímo v rozporu se spisy, neboť z obsahu protokolů jest viděti, že mezi účastníky pozůstalosti nebylo již od počátku shody a souhlasu o podstatných podmínkách prodeje, zejména o tom, co má býti předmětem prodeje. Byl tudíž i právní názor rekursního soudu, že jest tu platně uzavřená dohoda mezi dědici, právně mylný a odporoval zákonu. Leč také názor, že se v § 145 nesp. říz. míní pod dražbou jen veřejná soudní dražba, nemá opory v zákoně. Vyplývá to zřetelně z doslovu § 147 nesp. říz., kde se sice stanoví, že se vykoná z p r a v i d l a zcizení veřejnou dražbou, avšak jen, jsou-li na pozůstalosti zúčastněni dědicové, nad jejichž právy jest bděti soudu z úřadu. V souzeném případě jde však o dědice již zletilé a svéprávné a neplatí tudíž pro ně toto ustanovení. To, co povolil rekursní soud, navrhovala jen jedna z přihlášených dědiček, jimž byla přenechána správa pozůstalosti, kterémužto návrhu nemohlo však právě pro nesouhlas ostatních dědiců býti vyhověno.

Čís. 10516.

Nekalá soutěž (zákon ze dne 15. července 1927, čís. 111 sb. z. a n.).

Bylo-li se proti zákonu o nekalé soutěži prohřešeno tiskem, má zdržovací a odstraňovací žaloba místo i proti zodpovědnému redaktoru tiskopisu, a to bez ohledu na jeho zavinění nebo vědomí o skutku. Byla-li pod jedním podána zdržovací a odstraňovací žaloba na původce závadného článku a na zodpovědného redaktora tiskopisu, v němž byl článek uveřejněn, nejde o nedílné společenství v rozepři. Proti redaktoru jest žalobce oprávněn domáhati se (žalobou zdržovací) toho, by se